

pelt som Steen Steensen Blicher. Hans Sprog har en liflig Klang, kan jeg sige, i alle danske Øren. En Lærer vilde da kunne sige til sine Elever: Saaledes lyder vort Modersmaal i en Mesters Haand. Den Bog, jeg her har, staar inde i Biblioteket — det Bibliotek, som jeg mener skulde knyttes til enhver Ungdomsskole — tag den Bog med hjem! Derved vilde man udbrede sund og nyttig Læsning ikke alene til de unge, men ogsaa til de Hjem, hvor de unge kommer. Naturligvis skulde det ikke være et Bibliotek, som udelukkende omfattede Skønlitteratur. Det skulde ogsaa tage Sigte paa de praktiske Ting, som Eleverne beskæftiger sig med. Hvis et saadant Bibliotek kunde sættes i Forbindelse med en Læsestue, vilde der for de unges Vedkommende være vundet overordentlig meget. Nu er Forholdet det, at de unge ude omkring paa Landet, og særlig f. Eks. i Stationsbyerne, ingen Steder har at gaa hen; de ved ikke, hvor de skal gøre af sig selv. Man ser, hvorledes de unge driver rundt paa Gaderne og intet Tilflugtssted har. Men hvis man havde saadanne Læsestuer i Forbindelse med Ungdomsskolens Bibliotek, vilde det være et godt og sundt Samlingssted for de unge.

Lovforslaget siger, at Undervisningen skal være gratis, og at Staten skal refundere Kommunen 75 pCt. af de Udgifter, som medgaar til Skolernes Etablering og Drift. Det er for saa vidt ikke noget nyt, eftersom en saadan Bestemmelse allerede findes paa Finansloven. — Som Tilsyn med Undervisningen i disse Ungdomsskoler har vi tænkt os at sætte de almindelige Skolemyndigheder, det vil ude paa Landet sige Skolekommissionerne. Det er nu ikke, fordi jeg har saa stor Respekt for Skolekommissionerne. Er der et Omraade, hvor vore Skoler trænger til Reform, er det absolut med Hensyn til Tilsynet, men vi har ikke noget andet og bedre at kunne sætte i Stedet. Derfor har vi valgt, at det bliver de almindelige Skolemyndigheder, der fører Tilsynet. Undervisningsplanen og lignende Forhold skulde forelægges for Undervisningsministeriet og godkendes af Ministeren.

Saa har vi tillige en Bestemmelse om, at en Kommunalbestyrelse kan stille Forslag til Ministeren om at gøre en Skole i en eller anden Kommune obligatorisk. Dette Forslag er stillet, fordi vi mener, at det er nødvendigt at stille det som en Nødhjælp i denne Sag. Det nytter jo intet, at Stat og Kommune bringer store

Ofre, at Staten vil tilskyde 75 pCt., og at Kommunerne er villige til at oprette Ungdomsskoler og betale det øvrige, naar det saa viser sig, at de unge ikke kommer hen i Skolen. De unge vil ikke udeblive fra Skolen af Ulyst, paa ingen Maade, saa snart vi gaar over til Dagundervisning. Det vil vise sig, at de unge vil møde frem med Lyst og Glæde. Den Erfaring har man gjort alle Vegne, at hvor man gaar over til Dagundervisning, møder de unge med Glæde frem. Der behøves ikke at anvendes nogen Tvang paa dem. Det er, som om de unge nu fik to Søndage om Ugen. Det er helt anderledes, naar Undervisningen lægges sent ud paa Aftenen i den kun sparsomme Fritid, som mange af de unge har. Her, hvor det bliver en Dagundervisning, der slutter inden Kl. 7, skal de unge nok møde, men det er sørgeligt at se, at mange af de Arbejdsgivere, der tager de unge i deres Tjeneste, ikke forstaar, at der hermed følger et Ansvar overfor de unge. Der foreligger Eksempler paa, hvorledes Arbejdsgivere har nægtet de unge at tage Del i de Ungdomsskoler, der alt er oprettede. Men alle de Ofre, der bringes fra Statens og Kommunernes Side, vil jo kun lidet nytte, siger jeg, naar Arbejdsgiverne skal have Ret til at ødelægge denne Sag, saa der ikke kommer noget ud af den. Derfor har vi ment, at det skulde lægges i Kommunens Haand, hvorvidt Ungdomsskolen skal gøres obligatorisk eller ikke. Hvis det altsaa skulde vise sig, at Arbejdsgiverne i en eller anden Kommune lægger saadanne Hindringer i Vejen for Ungdommens Besøg i Ungdomsskolen, skulde Kommunen have Magt og Midler til at forhindre dette, for at disse Ofre ikke skal være bragte forgæves, men virkelig komme dem til Nytte, der trænger til at faa Nytte af denne Sag.

Jeg maa igen gaa tilbage til den Paragraf, der handler om Undervisningsfagene. Jeg nævnte før kun Regning, Dansk og Skrivning. Men der staar endvidere nævnt andre Fag af almindennende Karakter. Dermed har jeg særlig tænkt paa to Fag som Samfunds- og Sundhedslære. Det er to Fag, som overordentlig stærkt interesserer de unge, og det er en nyttig Lærdom at give de unge med ud i Livet. De unge maa lære at kende Samfundets Bygning og Samfundets Indretning. Vi maa huske, at de unge, der nu sidder paa Skolebænken, om ikke mange Aar vil gaa ud som Vælgere baade i Kommunen og Staten, med andre Ord, at Samfundets Styre snart skal lægges i Hænderne paa dem. Derfor er